

CIRIL BERGLES

V odprti rani

V odprti rani

Naj se še tako globoko pogrezam
v temo svoje duše, zaznam ptico
svetlobe v njenih meandrih, ki se upira
grabežljivosti teme in me priklepa
na zakon razuma.

Ujet v angelski razum se kot človek
ne morem zoperstaviti človeškemu razumu.
Se bo ta sploh kdaj odrekel nujnosti
spoznanja samega sebe?

Od svoje duše hočem samo to,
kar ni podrejeno psu, sterilni točki,
na kateri se zblížujejo ukazi sveta,
kjer zaradi večnega spreminjanja
ne more nihče vztrajati ne živeti,
lahko le životari v popolnem
sovraštvu do svoje sence.

Kot da sedim sredi puščave, hlepim
po božanski odsotnosti, hočem,
da se ljubezen vrne k trajni skrivnosti,
da izbris nevidne popolne Biti nadomesti

resnično zmožnost uživati v številnih ranah,
da me strup tišine odreši nečloveške
prihodnosti. A ko mislim "hočem",
v resnici samo trpim.

O, usmiljenja vredni Gospodarji,
rešite me tega, kar je pravo, pustite mi
le tiste namišljene skrivne rane,
ki se vrinejo med telo in dušo,
neozdravljive muke,
ki so kot neskončne kače,
za katere je odgovorno samo srce!

Ne da bi nas trpinčila resničnost ali lepota,
ne da bi strgali tiste vezi, ki nas vežejo
z odrešiteljsko ljubeznijo, ne da bi nehali
čutiti, govoriti, delati, jokati, ne da bi
odstranili iver iz oči bližnjika, s prestola
brezbrižnosti gledali, kako umira
zelenkasti mehkužec tam na obali,
da bi prenehalo mrzlično posvečevanje
Vednosti, da bi bila rana samo rana
v mesu, ki zavrača biti nujnost duše.

Spraševanje

Nič ne mine, a svet izgineva,
zdi se, da roža ostane za vedno tu,
a vlaki odhajajo,
ni ga, da bi spal v moji močvirnati postelji,
korenina sna je neki drug sen.

Če nisem jaz, kdo se odeva z mojim mesom?
Če ni tu, od kod se dviga ta prevara?
Če ni zdaj, kdaj je lahko tista ura?
Če nisi ti, kaj odseva moja zavest?

V svojo senco se pogreza stena duše,
navzdol polzi telo s svojimi mračnimi stiskami,
jaz sam se raztapljam v vrtincu kisline,
misel blodi kot neka roža nič.

Treba se bo navaditi živeti brez oblasti,
rediti se v zavesti, da si praznični puran,
graditi upanje na varljivih čudežih,
iz nemogočega napraviti zastavo modrosti,
umirati križan v senci sedanjosti.

Če ni končne točke, kako govoriti o rojstvu?
Če nisi ti, kdo osvetljuje cesto s sanjami?
Če ni začetka, kdaj se bo vse to končalo:
diamant, ki se za vedno potaplja v praznino?

Osamljeni čas

Pričakovanje je smrt časa.
A čas je strašno osamljen,
kadar si ničesar ne želimo.
V trenutku, ko zavržemo
njegovo minljivo rožo,
postane pečat večnosti.
Za seboj puščamo dolgo sled,
ki ostane vtisnjena v prah
le za kratek hip.
A kdaj se bo prah spet začel
ozirati v smer, kjer se vse
začenja?
Zato ostaja naš čas osamljen
odgovor, kamor se stekajo
vsa naša vprašanja.

Psalm

Blagoslavljam čas,
ki iz vsake rane
napravi zarastlino.

Blagoslavljam ladjo
iz kristalnega Časa,
ker me vozi proti oceanu
pozabljenja.

Blagoslavljam usta Časa,
ko me požirajo,
mi obljublajo potovanje
skozi tisoč teles,
da bi postal srce praznine.

Brskam po pepelu

Brskam po pepelu
s pobožno roko.
Rad bi našel žerjavico,
ki bi mi spet spočela ogenj.

A zdi se mi,
da brskam po senci,
ki je bila nekoč
pozabljena na kavču.

Kot sanje odtisov stopinj sem,
ki so neke noči izgubile spomin.

Nihče ni šel tod mimo.
V najem se daje prazna soba
hiše, ki je več ni.

Ognjeni jezdec

Ognjeni jezdec se ne premakne
s svojega mesta, v planet
pogreza svoje orlovske kremplje
in potuje s Časom, ne da bi
izstopil iz svojega trenutka.
Je kot puščica, ki gre
skozi njegovo lastno srce.
Njena globoka rana ga spremeni
in mu prvič pokaže neskončno
tkanje vprašanj, ki je nejasno
telo vseh stvari. Potem se zbudi
in bolečina se spremeni
v blagoslov.

Stiske

Obraz, skrit pod vijolično masko,
blodeč po ulici, uradno zaprti,
zasledujem sence, ki se zlivajo
v globoko temo, ki predhodi jutru.
Utrujen od te nore želje,
da bi prestopil meje, dovoljene človeku,
počasi drsim po svoji smrtni postelji
s steklenimi očmi, ki odsevajo vse drugo,
samo Absolutnega ne.
Medtem zrcala Časa valovijo
proti klavniškim dimnikom.